

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Martyiny Kasíkové a soudců JUDr. Lenky Škubalové a JUDr. Jiřího Švehly v právní věci žalobce 1. faktorské s.r.o., IČ: 267 77 355, se sídlem Svatopluka Čecha 413, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, 250 01, zastoupeného JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, 120 00 Praha 2 proti žalovaným 1) I ■■■■ K ■■■■, nar. ■■■■ a 2) L ■■■■ K ■■■■, nar. ■■■■, oba bytem S ■■■■, oběma zastoupených JUDr. Ivo Danielowitzem, advokátem se sídlem Smetanova 664, 390 02 Tábor, o zaplacení částky 459.822,- Kč spříslušenstvím, o odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi č. j. 18 C 161/2013-64 ze dne 25.9.2013,

t a k t o :

I.

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. v napadené části mění tak, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci společně a nerozdílně 7,75 % úrok z prodlení z částky 122.160,- Kč od 2. 10. 2010 do zaplacení a úrok z prodlení z částky 76.597,- Kč ve výši

- 8,50 % ročně od 23.7.2009 do 31.12.2009,
- 8,00 % ročně od 1.1.2010 do 30.06.2010,
- 7,75 % ročně od 1.7.2010 do 30.06.2012,
- 7,50 % ročně od 1.7.2012 do 31.12.2012,
- 7,05 % ročně od 1.1.2013, do 31.12.2013,
- 8,05 % ročně od 1.1.2014 do 25.2.2014,

a dále od 26.2.2014 do zaplacení ve výši limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace vyhlášené ve Věstníku České národní banky platné vždy k prvnímu dni kalendářního pololetí prodlení zvýšené o sedm procentních bodů, a to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku a dále se žaloba se v části pro zaplacení částky 459.822,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 470.440,- Kč od 15.7.2009 do 22.7.2009, a dále pro zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 122.160,- Kč od 23.7.2009 do 1.10.2010, zamítá

II.

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. mění tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovaným na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně 27.072,- Kč k rukám JUDr. Ivo Danielowitze, advokáta se sídlem Smetanova 664, 390 02 Tábor, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

III.

Žalobce je povinen zaplatit žalovaným na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 64.465,- Kč k rukám JUDr. Ivo Danielowitze, advokáta se sídlem Smetanova 664, 390 02 Tábor, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Mladé Boleslavi rozsudkem ze dne 25.9.2013, č.j. 18 C 161/2013-64 uložil žalovaným, aby společně a nerozdílně zaplatili žalobci 669.197,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 15.7.2009 do zaplacení, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku. Zároveň rozhodl, že žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit k rukám právního zástupce žalobce ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci rozsudku společně a nerozdílně 58.937,- Kč. Soud I. stupně dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že účastníci uzavřeli dvě smlouvy podle § 657 a § 658 obč. zák. o poskytnutí půjček ve výši 150.000,- Kč a 75.000,- Kč se závazkem žalovaných tyto částky zaplatit žalobci vždy ve 120 měsíčních splátkách po 3.998,- Kč, resp. 1.995,- Kč při úroku z půjčky ve výši 2,5% měsíčně, respektive 2,49% měsíčně. Žalovaní uhradili z první půjčky řádně pouze prvních devět splátek a další dvě po splatnosti. U druhé půjčky byly uhrazeny pouze tři splátky a vždy až po splatnosti. Pro případ nesplácení půjček bylo ve smlouvě sjednáno právo žalobce na okamžité vrácení celého nesplaceného zbytku půjčky, včetně do té doby nesplaceného příslušenství. Žalobce se domáhal vydání rozsudku na zaplacení částky 669.197,- Kč (109 splátek po 3998,- Kč a 117 splátek po 1995,- Kč) s příslušenstvím, když žalované dopisem ze dne 11.6.2011 vyzval k úhradě celého nedoplatku obou půjček do 15 dnů. Uzavřel, že v rozporu s názorem žalovaných má soud I. stupně za to, že ujednání o smluvních pokutách, inflační doložka nebo podmínky možného předčasného splacení půjčky a další ujednání rozhodná pro posouzení nároku žalobce, jsou oddělitelná od ostatního obsahu smluv zjištěných soudem I. stupně a lze samostatně posuzovat jejich platnost či neplatnost bez ohledu na platnost či neplatnost prokázaného obsahu smluv o půjčkách (§ 41 obč. zák.). Zabýval se pouze hodnocením platnosti ujednání, která se váží k předmětu řízení. Dospěl k závěru, že ve smlouvách jsou zcela zřejmá ujednání, kdo je věřitelem, dlužníkem, jaká je výše jistiny půjček, jakou měsíční splátku měli dlužníci hradit a po jak dlouhou dobu. Považoval za jednoznačné i ujednání o výši úroků ve výši 2,5% respektive 2,49% měsíčně (30% ročně). Úrokovou míru v době sjednání smlouvy o půjčkách považoval za obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím

k nevyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěru z půjček (v únoru 2008 12,67% ročně, v říjnu 2008 13,58% ročně). Sazba ve výši 2,3 násobku průměrné sazby podle jeho názoru nepřesahovala běžnou bankovní sazbu podstatným způsobem a byla v souladu s dobrými mravy. Dospěl k závěru, že ustanovení obou smluv rozhodující pro posouzení žalovaného nároku nepředstavují značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran k újmě žalovaných ve smyslu §55, § 56 obč. zák. Považoval je za uzavřené v souladu s ustanoveními § 4 zákona č. 321/2001 Sb. Po provedení výpočtů sazby ročních procentních nákladů při použití na internetu běžně dostupných kalkulačtorů (http://kalkulacky.idnes.cz/cr_spotřebitelsky-uver.rpsn) dospěl k závěru, že RPSN byla ve smlouvě uvedena ve správné výši 35,01%, resp. 34,91%. Žalobce podle soudu I. stupně prokázal právní titul i výši požadované částky, a proto soud žalobě vyhověl a přiznal žalobci i nárok na zákonný úrok z prodlení dle § 517 odst. 2 obč. zák. od 15.7.2009. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud I. stupně postupoval podle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř.

Proti rozsudku soudu I. stupně podali žalovaní včasné odvolání, kterým jej napadli v části pro zaplacení částky 452.822,- Kč, tedy žalobcem požadovaného úroku ze smlouvy o půjčce, a dále v části pro zaplacení zákonných úroků z prodlení a nákladů řízení. Předmětem odvolání nebyla částka 209.375,- Kč, v této části nabyl rozsudek soudu I. stupně samostatně právní moci. Žalovaní namítali, že soud I. stupně námitky žalovaných týkající se neplatnosti obou smluv o půjčce posoudil tak, že tvrzená neplatná ujednání jsou oddělitelná od zbývajících obsahu smluv (označení účastníků, výši půjčky, splátky, výši úroku a splátky půjčky) a zbývajících obsah smluv soud považoval za platný. Rozhodnutí soudu I. stupně považovali za nesprávné, spočívající na nesprávném právním posouzení. Právní posouzení platnosti částí obou smluv o půjčce nepovažovali za přezkoumatelné. Za nedostatečně odůvodněné považovali rozhodnutí soudu I. stupně, i pokud jde o námitky, které vznášeli žalovaní v průběhu řízení k obsahu smluv o půjčce dle § 4 zákona č. 321/2001 Sb. Vytýkali mu, že se neřídil ustálenou judikaturou týkající se spotřebitelských smluv a úroky z prodlení neposoudil v souladu s ustanovením § 6 zákona č. 459/2001 Sb. S poukazem na ustanovení § 41 obč. zák. vytýkali soudu I. stupně, že se zabýval pouze hodnocením obsahu právního úkonu, nikoliv však okolností, za nichž došlo k uzavření obou smluv o půjčce, neboť žalobce by smlouvy o půjčce neuzavřel, pokud by žalovaní vnesli jakékoliv výhrady vůči obsahu smluv. Namítali, že žalobci by neměl být přiznán nárok na úrok a úrok z prodlení, jako v případě řádně uzavřené smlouvy o půjčce. Ustanovení § 41 občanského zákoníku mělo být aplikováno i ve vztahu k nároku žalobce na úhradu půjčené jistiny a sjednaných úroků. Poukazovali na neplatnost článku III. odst. 9 smlouvy o půjčce, s ohledem na právo věřitele požadovat splacení půjčky, ale i všech dosud nesplacených úroků za celou sjednanou dobu půjčky. Tento požadavek považovali za značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran k újmě žalovaných podle § 56 odst. 1 obč. zák. Za nemravné považovali i přiznání úroků z prodlení, když žalobce vymáhal pohledávku za žalovanými prostřednictvím rozhodčího řízení a rozhodčí nález byl zrušen rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 26.3.2013, z důvodu absolutně neplatné rozhodčí smlouvy. Za dobu od podání žaloby proti rozhodčímu nálezu, od 16.6.2010, do podání žalobce ze dne 15.5.2013, kterým navrhoval pokračování v řízení dle § 34 odst. 1 z. č. 216/1994 Sb., by žalovaní neměli hradit úroky z prodlení, neboť prodlení bylo způsobeno žalobcem v důsledku neplatné rozhodčí smlouvy. Žalovaní se nebránili vrácení nesplacené částky obou půjček ve výši 209.375,- Kč, proto v této části s rozsudkem soudu souhlasili a v části rozhodnutí soudu I. stupně nenapadli odvoláním. Žalovaní navrhovali, aby odvolací soud zamítl žalobu žalobce v části pro zaplacení částky 459.822,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 15.7.2009 do zaplacení a pro zaplacení úroku z prodlení z částky 209.375,- Kč.

Žalobce navrhl potvrzení rozsudku soudu I. stupně jako věcně správného. Zdůrazňoval, že soud I. stupně nedošel k závěru, že by ostatní ujednání, která nejsou rozhodující pro posouzení žalovaného nároku, byla neplatná, považoval je za oddělitelná od ostatního obsahu, která byla rozhodující pro posouzení žalovaného nároku, když soud další závěry o nich neučinil. Při uzavírání smlouvy měli žalobci na výběr minimálně tři různé nabídky půjček s různou dobou splácení, výší úroky, výší splátek atd. Tvrzení žalovaných, že museli uzavřít předmětné smlouvy, považoval za tvrzení nepravdivá a účelová. Dle názoru žalobce nebyla dána nerovnováha v povinnostech stran v případě ujednání, že žalovaní měli uhradit žalobci smluvní úroky za celou sjednanou dobu půjčky, neboť nárok vzniká pouze v případě, kdy žalovaní přestali splácet, porušili závažně své povinnosti ze smlouvy. Pokud by žalovaní měli povinnost uhradit smluvní úroky pouze do dne zesplatnění, byl by to naopak žalobce, kdo by byl znevýhodněn, i když neporušil žádné ujednání. Neměl by nárok na finanční prostředky ani na smluvený úrok, stejně jako pokud by došlo k zaplacení finančních prostředků žalovanými, a žalobce by nebyl připraven na investici. Žalobci by tak vznikla škoda. V rozporu s dobrými mravy nejsou podle názoru žalobce ani požadované úroky z prodlení. V souladu s dobrými mravy není zejména jednání žalovaných, kteří si půjčili peníze, následně je přestali splácet a odmítali vrátit půjčku. Žalovaní mohli kdykoliv před zahájením rozhodčího řízení nebo v průběhu soudního řízení uhradit alespoň část dluhu, který považovali po právu. Toto však neučinili. Délku předchozího sporu žalobce nemohl ovlivnit. Rozhodčí doložku v době sjednání smlouvy považoval žalobce za platnou. Smlouvy byly uzavřeny v souladu s právními předpisy.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo podle § 212, § 212a odst. 1, 5 občanského soudního řádu ve znění do 31.12.2013 (dále jen o.s.ř.), za použití článku II. bod 2 zákona č. 293/2013 Sb. a shledal odvolání žalovaných opodstatněným.

Odvolatelé, žalovaní, uplatnili odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř., a to, že rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném posouzení věci, když soud dospěl k závěru, že smlouvy o půjčkách uzavřené mezi účastníky, a to označení účastníků, výše půjčky, splátky, výše úroku a splatnost, jsou oddělitelná od ostatního obsahu smlouvy a nepředstavují značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran k újmě žalovaným ve smyslu § 56 obč. zák., mají náležitostí dle § 4 z. č. 321/2001 Sb., že ujednání o výši úroku z půjčky je jednoznačné, v souladu s dobrými mravy, ve vztahu k dohodnutým podmínkám smluv je odpovídající, a správné je i RPSN.

Odvolací soud poté, co zopakoval důkaz předmětnými smlouvami o půjčce ze dne 1.2.2008 a 22.10.2008, výpisu žalobce obchodního rejstříku ze dne 15.6.2010, rozhodčím nálezem vydaným dne 11.9.2010 č.j. 002 SRKCR-002/2010 Mgr. Evou Cyprisovou, rozhodkyní zapsanou v seznamu rozhodců Smírčí a Rozhodčí komory ČR, o.s. a rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi, č.j. 8 C 214/2010-111 ze dne 6.3.2013, uzavřel, že soud I. stupně v řízení provedl dokazování v rozsahu dostatečném pro spolehlivé zjištění skutkového stavu

Z provedených důkazů soud I. stupně správně zjistil, že dne 1.2.2008 a 22.10.2008 byly mezi účastníky uzavřeny dvě smlouvy o půjčce totožného obsahu, v nichž byly odlišně sjednány pouze údaje týkající se výše půjčky, platebního místa, doby splatnosti, dne splatnosti splátky a výše měsíční splátky, den první a poslední splátky, výše úroků a výše RPSN. Na základě první smlouvy o půjčce se žalobce zavázal žalovaným poskytnout, a poskytl, půjčku ve výši 150.000,- Kč, když částka 6.990,- Kč byla předána do rukou žalovaných a částky

10.900,- Kč a 132.110,- Kč byly poukázány na účty specifikované ve smlouvě (článek II. smlouvy). Žalovaní se zavázali splácet půjčku včetně příslušenství a ostatních oprávněných nároků žalobce v pravidelných 120 měsíčních splátkách k prvnímu dni měsíce, poprvé dne 1.3.2008 a naposledy dne 1.2.2018. Splátka byla dohodnuta ve výši po 3.998,- Kč měsíčně, pokud nebudou žalobcem nárokovány úroky z prodlení, smluvní pokuty a další jeho oprávněné nároky nad rámec původní jistiny půjčky a úroku z půjčky. Další nároky nebyly žalobcem uplatněny a splátka zůstala v nezměněné výši. Splátky měly být placeny vždy k prvnímu dni měsíce. Dnem uhrazení platby se rozuměl den jejího připsání na účet žalobce uvedený ve smlouvě (čl. III. / 1, 2, 3 smlouvy). Ujednání obsažená v čl. III. bod 6 a 7 umožňovala žalovaným právo kdykoliv složit na účet věřitele mimořádnou splátku, s tím že pokud celková dosud splacená částka převyšuje dosud naběhlé oprávněné nároky věřitele, vzniklý rozdíl věřitel převede na neúročený podúčet, ze kterého až do vyčerpání složených prostředků budou postupně hrazeny všechny následující oprávněné nároky věřitele v termínech, ve kterých vzniknou. Pokud by přeplatek dosáhl výše veškerých dosud nesplacených oprávněných pohledávek věřitele a přitom výše přeplatku přesáhla alespoň trojnásobek pravidelné měsíční splátky, měl dlužník právo na slevu, jestliže nebyl v dosavadním průběhu splacení nikdy v prodlení s žádnou platbou po dobu delší než třicet dnů, jestliže celková výše částky v prodlení nepřekračovala výši jedné pravidelné měsíční splátky a jestliže výše přeplatku dosahovala alespoň šestinásobku pravidelné měsíční splátky. Sleva za těchto podmínek činila 50% úroku za dobu, o kterou dlužník půjčku doplatil dříve. Při nesplnění shora uvedených podmínek sleva činila 25% úroku z částky, o kterou dlužník půjčku doplatil dříve. Právo na slevu zanikalo, jestliže věřitel uplatnil své právo na okamžité splacení celé půjčky. Žalovaní byli povinni plnit společně a nerozdílně veškeré závazky vyplývající ze smlouvy řádně a včas. V případě porušení smluvních závazků, zejména v případě prodlení s úhradou jakékoliv splatné částky, či v případě zhoršení zajištění půjčky, byli na výzvu věřitele povinni zaplatit celou dosud nesplacenou část půjčky včetně dosud nesplacených úroků za celou sjednanou dobu půjčky, případně dalšího příslušenství, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení výzvy k zaplacení (čl. III. bod 9). V článku IV. bod 1, 2, 3 smlouvy se účastníci dohodli na úroku z půjčky, který začal běžet ode dne poskytnutí půjčky do úplného vrácení jistiny, včetně příslušenství a ostatních oprávněných nároků věřitele. Dohodli se na úroku z půjčky ve výši 2,5% měsíčně, čemuž odpovídá průměrný přepočtený úrok 1,83% měsíčně a dále, že úroky z půjčky se počítají a jsou splatné vždy jednou měsíčně, a to v den pravidelné splátky půjčky. Pro případ, že by nebyl úrok z půjčky uhrazen v den splatnosti, hledělo se na něj jako na novou půjčku věřitele dlužníkovi, která se k témuž dni slučuje s dosavadní půjčkou, připočítává se k jistině dosavadní půjčky a stává se její součástí. Roční procentní sazba nákladů (dále jen RSPN) byla stanovena ve výši 35,01 %. Dohodnuto bylo i předávání informací mezi účastníky (článek VIII. bod 1 smlouvy) Smlouva v dalších ustanoveních, která nebyla citována, obsahovala celou řadu dalších ujednání týkajících se např. smluvních pokut, zajištění vrácení půjčky zástavním právem, ale i sjednání neplatné rozhodčí doložky v článku VIII. bod 4 smlouvy. Druhá smlouva o půjčce, která byla sjednána 22.10.2008, obsahovala dohodu účastníků, na základě které se žalobce zavázal žalovaným poskytnout půjčku ve výši 75.000,- Kč, z toho 1.990,- Kč v hotovosti do rukou žalovaných a 73.010 Kč na účet uvedený ve smlouvě. Oproti předchozí smlouvě byly dohodnuty pravidelné měsíční splátky vždy k 22. dni v měsíci od 22.11.2008 do 22.10.2018 (120 měsíců) s pravidelnou měsíční splátkou 1.995,- Kč (čl. III. bod 1, 2), úrok z prodlení byl stanoven ve výši 2,49% měsíčně, čemuž odpovídá průměrný přepočtený úrok 1,83% měsíčně. RSPN činila 34,91% (článek IV. Bod 1.3). Ostatní ujednání smlouvy byla totožná.

Rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi č.j. 8 C 214/2010-111 ze dne 26.3.2013 byl tento rozhodčí nález zrušen a rozsudek nabyt právní moci 4.5.2013. Rozhodčím

nálezem vydaným dne 11.9.2010 č.j. 002 SRKCR-002/2010 Mgr. Evou Cyprisovou, rozhodkyní zapsanou v seznamu rozhodců Smírčí a Rozhodčí komory ČR, o. s. bylo rozhodováno o žalobcem uplatněných nárocích nejen na zaplacení půjček ve výši 150.000,- Kč a 75.000,- Kč, splatných úroků za celou sjednanou dobu půjčky, úroků z prodlení, ale i smluvní pokuty sjednané pro případ prodlení s úhradou jednotlivými splátkami smluvní pokuty 50.000,- Kč za uplatnění práv žalobce formou žaloby u soudu nebo v rozhodčím a bylo rozhodnuto o povinnosti žalovaných zaplatit společně a nerozdílně žalobci 751.104,- Kč spolu se smluvní pokutou z prodlení ve výši 2.392,80 Kč za každý započatý měsíc prodlení od 2.2.2010 do zaplacení se smluvní pokutou z prodlení ve výši 11.970,- Kč za každý započatý měsíc prodlení od 9.2.2010 do zaplacení a byla jim uložena povinnost k náhradě nákladů rozhodčího řízení ve výši 39.768,- Kč. V průběhu rozhodčího řízení bylo prokázáno, že výzvou z 11.6.2009 žalobce vyzval žalované, aby uhradili dlužnou částku 720.294,60 Kč do 15. dnů od doručení výzvy. Žalovaní výzvu převzali 29.6.2009. Dne 15.5.2013 podal žalobce k Okresnímu soudu v Mladé Boleslavi návrh na pokračování v řízení, avšak jen pro zaplacení částky 669.197,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 15.7.2009 do zaplacení (109 splátek po 3.998,- Kč, tedy 435.782,- Kč, a 117 splátek po 1.995,- Kč, tedy 233.415,- Kč, vše se zákonným úrokem z prodlení od 15.7.2009 do zaplacení). Nezaplacenou jistinu a úroky ze smlouvy o půjčce žalobce zesplatnil v souladu s ustanovením čl. III. bod 9 smluv o půjčkách a požadoval jejich úhradu ve lhůtě do 15-ti dnů od doručení výzvy k zaplacení. Úrok z prodlení pak požadoval žalobce od 15.7.2009 do zaplacení. V souladu s ustanovením čl. IV. bod 2 smluv požadoval žalobce úroky z prodlení nejen z nesplacené jistiny, ale i z nezaplacených úroků.

Při právním posouzení odvolací soud vycházel z právní úpravy obsažené v občanském zákoníku (dále jen obč. zák.) ve znění platném do 31.12.2013 v souladu s ustanovením § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o. z.). Podle tohoto ustanovení se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Podle odst. 2 není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných, jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.

Odvolací soud postupoval zejména z ustanovení § 41 obč. zák., podle něhož vztahuje-li se důvod neplatnosti jen na část právního úkonu, je neplatnou jen tato část, pokud z povahy právního úkonu nebo z jeho obsahu anebo z okolností za nichž k němu došlo, nevyplývá, že tuto část nelze oddělit od ostatního obsahu. Z tohoto důvodu je třeba hodnotit platnost jednotlivých smluvních ujednání zvlášť a vážít, zda jejich případná neplatnost způsobuje neplatnost celé smlouvy, nebo zda zbylá (platná) část smlouvy sama o sobě obstojí. V souladu se legislativou Ústavního soudu odvolací soud vycházel ze zásady, že neplatnost právního jednání je výjimkou, ne pravidlem, když prioritou je výklad, který nezakládá neplatnost smlouvy před takovým výkladem, který neplatnost smlouvy zakládá, jsou-li možné oba výklady. Soud I. stupně postupoval správně, když dospěl k závěru, že ujednání smluv o půjčce, která se neváží k předmětu sporu, jsou oddělitelná od ostatního obsahu smluv. Při posuzování právních úkonů účastníků při uzavírání předmětných smluv o půjčce se soud zabýval hodnocením platnosti ostatních ujednání smluv pouze z pohledu, zda tyto části smluv lze oddělit od ostatního obsahu a dospěl k závěru, že ujednání smluv, která nejsou níže zmiňována oddělit lze. Odvolací soud považuje důkazy provedené soudem I. stupně za postačující pro rozhodnutí ve věci.

Smlouva o půjčce má reálnou povahu; vznik právního vztahu z půjčky předpokládá nejen smluvní ujednání stran, ale i skutečné odevzdání předmětu půjčky (předání peněz nebo bezhotovostní převod smluvené částky). Při peněžité půjčce však věřitel ze smlouvy o půjčce splní svůj závazek přenechat dlužníku peníze ve smyslu § 657 obč. zák. nejen jejich předáním dlužníkovi v hotovosti, ale i formou bezhotovostního platebního styku, tj. bezhotovostním převodem na účet dlužníka, popř. podle dohody smluvních stran na dlužníkem označený účet třetí osoby, k němuž má dlužník dispoziční oprávnění. Reálná podstata smlouvy o půjčce je naplněna i tehdy, pokud věřitel ze smlouvy o půjčce podle smluvního ujednání s dlužníkem (dohody o platebním místě) peněžitou částku na účet dlužníka věřitele, přičemž dlužník se zaváže mu takto poskytnutou částku ve sjednané lhůtě vrátit. Uskutečněním převodu je pak splněna podmínka předání předmětu půjčky dlužníkovi (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. ČR 33 Cdo 3912/2010). V daném případě bylo prokázáno, že účastníci mezi sebou uzavřeli dvě písemné smlouvy o půjčce, podle § 657 a násl. obč. zák.. Bylo prokázáno i reálné poskytnutí půjček 150.000,- Kč a 75.000,- Kč žalobcem žalovaným (mj. i na účty, které žalovaní ve smlouvě určili). Platným shledal odvolací soud i ujednání obsažené v čl. III. bod 9 smlouvy, kde bylo upraveno právo žalobce požadovat předčasně zaplacení celé dlužné částky včetně úroků a dalšího plnění v případě, že žalovaní nebudou splácet půjčku řádně a včas. I toto ujednání je podle názoru odvolacího soudu platné. Je v souladu s ustanovením § 565 obč. zák.

Námítky uplatněné žalovanými shledal odvolací soud opodstatněnými, pokud jde o splatnost dosud nesplacených úroků za dobu trvání půjčky, i pokud jde o skutečnost, že smlouva o půjčce nemá náležitosti stanovené ustanovením § 4 zákona č. 321/2001 Sb. o některých podmínkách sjednávání spotřebitelského úvěru a o změně zákona č. 64/1986 Sb. (dále jen zákon o spotřebitelském úvěru).

Při posuzování platnosti smlouvy o půjčce a smluvních ujednání o úroku, postupoval odvolací soud též podle ustanovení § 51a a násl. obč. zák., neboť smlouvy o půjčce uzavřené mezi účastníky byly svým charakterem smlouvy spotřebitelské. Ochrana spotřebitele je upravena dále v zákoně č. 634/2002 Sb. o ochraně spotřebitele (dále jen zákon o ochraně spotřebitele), ale i ve shora citovaném zákoně č. 321/2001 Sb. o spotřebitelském úvěru, který upravuje podmínky, za nichž se sjednává spotřebitelský úvěr (mimo jiné i poskytnutí půjčky- § 2 písm. a) tohoto zákona). Obsah smluv o půjčce uzavřených mezi účastníky, nebyl výsledkem jednání stran, ale byl žalobcem, vzhledem k jeho postavení silnější strany v daném právním vztahu určen předem, aniž by žalovaný měl možnost jej významně ovlivnit (§ 52 odst. 1, 2, 3 obč. zák.). Mezi stranami došlo fakticky ke sjednání (do smlouvy byly doplněny) pouze výše půjčky, platební místo, výše měsíční splátky, den splatnosti splátky, den první a poslední splátky, počet měsíců, v nichž budou splátky placeny, výše úroků a RPSN.

Podle § 52 obč. zák. jsou spotřebitelskými smlouvami smlouvy kupní, smlouvy o dílo, případně jiné smlouvy, pokud jsou smluvními stranami na jedné straně spotřebitel a na druhé straně dodavatel. Podle § 55 obč. zák. smluvní ujednání spotřebitelských smluv se nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Spotřebitel se zejména nemůže vzdát práv, které mu zákon poskytuje, nebo jinak zhoršit své smluvní postavení (§ 55 odst. 1). V pochybnostech o významu spotřebitelských smluv platí výklad pro spotřebitele příznivější (§ 55 odst. 3). Podle § 56 odst. 1 obč. zák. spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Nepřípustná jsou zejména smluvní ujednání podle ustanovení § 56 odst. 3 obč. zák. Shora citovaná ustanovení představují obecnou úpravu spotřebitelské smlouvy, kterou je nutno aplikovat na právní režim všech spotřebitelských

smluv. Pro posouzení, zda smlouva, jež nebyla sjednána individuálně, obsahuje ujednání, která znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, je rozhodující, zda se strany v konkrétním ujednání odchýlily od dispozitivního ustanovení zákona, kterým by se jejich smluvní vztah jinak řídil, a to výrazně v neprospěch spotřebitele, a zda žalobce mohl rozumně očekávat, že by žalovaný s jednotlivými ujednáními smlouvy souhlasil v rámci individuálního vyjednávání o obsahu smlouvy.

Článek IV. bod 1 shora citovaných smluv o půjčce obsahuje ujednání účastníků o výši úroku z půjčky, který byl sjednán ve výši 2.50 % (resp. 2,49 %) měsíčně, čemuž odpovídá průměrný přepočtený úrok 1,83% měsíčně. Žalobce pak dvojí úrokovou sazbu vysvětluje zavedením pojmu průměrného přepočteného úroku pro zjednodušení představy o průběhu splácení pro klienty s tím, že platný je úrok 2,50% (resp. 2,49%) měsíčně, který odpovídá i uvedené RPSN. Tento postup žalobce odvolací soud hodnotil jako klamavou obchodní praktiku dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele. Ve smlouvě obsaženými údaji ohledně úroků žalobce u žalovaných vytváří dojem, že úroky z prodlení činí nikoliv 2.50% (2,49 %) měsíčně, ale jsou nižší, pouze ve výši 1,83% měsíčně. Jednání žalobce vůči žalovaným odvolací soud považoval za jednání v rozporu s požadavky odborné péče a způsobilé podstatně ovlivnit jejich rozhodování tak, že mohli učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinili. Důležitý údaj sám o sobě může být pravdivý, ale může uvést spotřebitele v omyl vzhledem k okolnostem a souvislostem, za nichž byl užit (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 23 Cdo 2205/2012). Navíc žádnými početními operacemi za použití výše půjčené částky, obou sazeb úroků a počtu splátek (měsíců), při použití soudem I. stupně uváděných kalkulátorů, nelze dospět přesně k výši splátek, která byla dohodnuta, resp. přesně k výši žalobcem požadovaných úroků kapitalizovaných do poslední splátky v únoru 2018, resp. v říjnu 2018 (329.400,- Kč, 164.400,- Kč). Smluvní ujednání spotřebitelských smluv se nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Spotřebitel se zejména nemůže vzdát práv, které mu zákon poskytuje, nebo jinak zhoršit své smluvní postavení (§ 55 odst. 1), považoval soud ujednání obsažená v čl. IV. bod 1 a 3 smluv za absolutně neplatná pro rozpor se zákonem (§ 39 obč. zák.). Případná neurčitost dohody ohledně úplaty za poskytnutou půjčku nemůže způsobit neplatnost (celého) právního úkonu. Neurčitost ujednání ohledně smluvených úroků může být důvodem neplatnosti jen té části právního úkonu, která se smluvených úroků týká, a nikoli neplatnosti právního úkonu v celém rozsahu (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Cdo 4322/2007). Odvolací soud dovodil neplatnost ujednání o úroku ze smlouvy o půjčce, fakticky tedy i roční procentní sazby nákladů na spotřebitelský úvěr. Smlouva uzavřená mezi účastníky tak nemá náležitosti stanovené v § 4 odst. 2 písm. a) a h) zákona o spotřebitelském úvěru.

Strany si odlišně sjednaly také úhradu úroku ze smlouvy o půjčce. Takové ujednání nelze považovat obecně za neplatné, neboť strany smlouvy jsou povinny si poskytnout plnění, ke kterému se zavázaly (§ 494 obč. zák.). Neplatným se však stává v okamžiku, kdy se dostane do rozporu se zákonnou úpravou. Pokud kogentní ustanovení občanského zákoníku smluvní volnost výslovně nezakazuje nebo pokud z jeho povahy nevyplývá, že se od něho nelze odchýlit, nejsou účastníci omezeni v tom, aby si na základě svobodného smluvního rozhodování vymezili, jaké povinnosti smlouvou převezmou a jaká práva si smlouvou založí. Smlouvou sjednané úroky a úroky z prodlení mohou existovat vedle sebe. Ustanovení § 658 odst. 1 obč. zák. ani jiné ustanovení občanského zákoníku či jiného právního předpisu nestanoví, na jakou dobu lze při peněžité půjčce dohodnout úroky. Smluvní strany si mohou při peněžité půjčce dohodnout úroky i za dobu, po kterou bude jistina dlužníkem skutečně užívána (do jejího faktického vrácení věřiteli), tedy i za dobu, v níž se dlužník případně ocitne

v prodlení se splněním svého závazku, neboť jistinu ve sjednané lhůtě splatnosti věřiteli nevrátí. Úroky a úroky z prodlení jsou příslušenstvím pohledávky podle ustanovení § 121 odst. 3 obč. zák. Úroky ze smlouvy o úvěru představují úplatu za peněžní prostředky, jež byly dlužníku na požádání poskytnuty podle smlouvy o úvěru. Úroky jsou splatné ve sjednané době, jinak spolu se závazkem vrátit poskytnuté peněžní prostředky, Povinnost dlužníka platit úroky a úroky z prodlení (jako právního následku prodlení dlužníka se splněním peněžitého dluhu (§ 517 odst. 2 obč. zák.) nemůže trvat déle, než trvá závazek hlavní. Splněním dluhu nebo jeho zánikem z jiného důvodu zaniká také povinnost platit úroky a úroky z prodlení. Jako vedlejší závazkový právní vztah zůstává jen povinnost zaplatit dospělé úroky a úroky z prodlení (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Cdo 657/2005 a sp. zn. 32 Cdo 3304/2009). V daném případě však žalovaní jako spotřebitelé měli povinnost platit úroky dohodnuté v čl. IV. smlouvy v plné výši, i kdyby došlo k předčasné úhradě půjčky. V čl. II. bod 6,7 sice žalobce deklaroval možnost úhrady mimořádné splátky (převedení mimořádné splátky na neúročený podúčet a postupná úhrada následujících oprávněných nároků žalobce) příp. tzv. přeplatek, který však bylo možné zaplatit za takových podmínek, které žalobci vždy zajišťovaly zaplacení úroků. Smlouva zaručovala žalobci, a to i s ohledem na sjednané podmínky pro případ přeplatku či úplného zaplacení půjčky dříve než 1.2.2018 (resp. 22.10.2018), že žalovaní uhradí veškeré sjednané úroky za celou dobu deseti let zejména v případě předčasného okamžitého splacení celé půjčky (zánik práva na slevu úroků), maximálně snížené o 25 % nebo 50 % v případě částečné úhrady, bez ohledu na datum skutečné úhrady půjčky. Článek II. bod 6,7 smlouvy jsou podle názoru odvolacího soudu i v rozporu ustanovením o právu na splacení spotřebitelského úvěru před stanovenou lhůtou dle § 11 zákona o spotřebitelském úvěru. Ve smlouvě nejsou jasně upraveny podmínky, za kterých lze předčasně ukončit smluvní vztah (§ 4 odst. 2 zákona). Žalobcem použitá smluvní konstrukce však podle názoru soudu neodpovídá úpravě provedené shora citovanými ustanoveními. V případě předčasného splacení by měli mít žalovaní nárok na snížení plateb se spotřebitelským úvěrem souvisejících o takovou částku, aby splacením spotřebitelského úvěru před dobou splatnosti nezískal žádný z účastníků smlouvy o spotřebitelském úvěru nepřiměřený prospěch na úkor ostatních účastníků. Ve smlouvě o půjčce nebyly dohodnuty žádné platby související se spotřebitelským úvěrem, kromě úroků, přičemž s ohledem na shora uvedenou argumentaci, nepřiměřený prospěch toto ujednání zajišťovalo žalobci. Článek II. bod 6,7 smluv považuje odvolací soud též za absolutně neplatný pro rozpor se zákonem (§ 39 obč. zák.). Za platné však odvolací soud považoval ujednání dle čl. III. bod 2 smlouvy ohledně přirůstání úroků k jistině. Z obsahu ujednání soud dovodil, že strany se dohodly, že smluvené úroky se v případě prodlení s placením příslušenství stávají součástí jistiny. Požadavek žalobce na zaplacení úroků z prodlení ze smluvních úroků, které se staly součástí jistiny, je tak oprávněný (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 35 Odo 101/2002).

Za stavu, kdy odvolací soud považoval za neplatné ujednání předmětných smluv o půjčce týkající se sjednaných úroku resp. RPSN, smlouva o půjčce nemůže obsahovat náležitosti stanovené v § 4 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru. Soud proto postupoval podle ustanovení § 6 tohoto zákona. Nespĺňuje-li smlouva o poskytnutí spotřebitelského úvěru náležitosti uvedené v § 4, pokládá se spotřebitelský úvěr za úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, uveřejněné pro příslušné období Českou národní bankou. Ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr se stávají neplatnými, a to vše s účinností ode dne, kdy spotřebitel tuto skutečnost uplatní u věřitele. Žalovaní uplatnili neplatnost smluv o půjčce uzavřených mezi účastníky dopisem ze dne 21.7.2010 dle § 40a občanského zákoníku, avšak odvolací soud dovodil absolutní neplatnost tohoto ujednání. Odvolací soud považoval proto spotřebitelský úvěr za úvěr úročený ve výši diskontní sazby, která byla platná v době uzavření jednotlivých smluv. Dne

1.2.2008 tato diskontní sazba zveřejněná Českou obchodní bankou činila 2,5 % a 22.8.2008 činila též 2,5%. Při výpočtu jednotlivých splátek, a to při zadání úrokové sazby 2,5 %, délky úvěru 120 měsíců a výše úvěru 150.000,- Kč pak měsíční splátka činila 1.414,- Kč, když k výpočtu byly použity na internetu běžně dostupné kalkulátory použité i soudem I. stupně (http://kalkulacky.idnes.cz/cr_spotřebitelsky-uver.rpsn). S účinností od 1.2.2008 tak měli žalovaní platit měsíční splátku 1.414,- Kč vždy k 1. dni v měsíci. Vzhledem k tomu, že žalovaní uhradili na úhradu této půjčky celkem 43.978,- Kč, při splátkách ve výši 1.414,- Kč měsíčně se do prodlení dostali v říjnu 2010 a v prodlení jsou od 2.10.2010. Na jistinu uhradili za toto období 35.555,- Kč a k úhradě zbývá 114.445,- Kč. Pokud jde o úrok ze smlouvy o půjčce, který přirůstá k jistině, za období od 2.10.2010 (ode dne prodlení) do 25.2.2014, kdy odvolací soud ve věci rozhodoval, kapitalizovaná výše nesplacených úroků z půjčky ve výši 2,50 % ročně činila 7.715,- Kč. Celkem tedy na úhradu této půjčky včetně úroku žalovaní dlužili ke dni 25.2.2014 částku 122.160,- Kč. Při výpočtu jistiny i úroku soud postupoval též podle shora uvedeného kalkulátoru. Žalobce požadovaný úrok kapitalizoval až do 2. měsíce 2018, kdy mělo dojít k zaplacení poskytnuté půjčky, k zaplacení poslední splátky. Při úvaze o úrocích, které mají být přiznány žalobci, vzal odvolací soud v úvahu, že povinnost dlužníka platit úroky nemůže trvat déle, než trvá závazek hlavní a ke dni rozhodování odvolacího soudu nebyl znám datum, kdy dojde k zaplacení dlužné částky. Vzhledem k tomu, že datum zaplacení půjčky je skutečností, která je v budoucnu nejistá, nemohl soud úroky přiznat jinak než do dne svého rozhodnutí. O úrocích z prodlení soud rozhodl podle ustanovení § 517 odst. 1, 2 obč. zák. přiznal je žalobci částky 122.160,- Kč od 2.10.2010, kdy se žalovaní dostali do prodlení doplacením dlužné částky, a to do zaplacení tak, jak žalobce navrhoval. Námitku žalovaných, že by úroky z prodlení neměly být žalobci přiznány za období od 16.6.2010 do 15.5.2013, kdy probíhalo řízení o neplatnosti rozhodčí doložky, nepovažoval odvolací soud za oprávněnou. Žalovaní by nemuseli být v prodlení, pokud by zaplatili alespoň jistinu. V zaplacení této částky jim nemohla bránit skutečnost, že bylo vedeno řízení o zrušení rozhodčího nálezu. Žalovaní věděli, že žalobci dluží, že mají dlužnou částku vrátit a tato jejich povinnost nemohla být ovlivněna vedeným řízením.

Stejným způsobem a za pomoci stejného kalkulátoru odvolací soud postupoval i při stanovení dlužné částky, kterou mají žalovaní zaplatit na úhradu půjčky poskytnuté 22.10.2008 žalobcem ve výši 75.000,- Kč. Úrokové sazbě 2,50 % v délce úvěru 120 měsíců a výši úvěru 75.000,- Kč odpovídá měsíční splátka 707,- Kč. Žalovanými byly zaplacený 3 splátky po 1995,- Kč, celkem 5.985,- Kč. Žalovaní se tak dostali do prodlení s placením půjčky od 22.7.2009, kdy na úhradu půjčky bylo zaplaceno 4.699,- Kč a žalovaní tedy dlužili 70.301,- Kč, na úhradu úroků v období od 23.7.2009 do splátky splatné 22.2.2014 žalovaní dlužili 6.296,- Kč, celkem 76.597,- Kč. O úrocích z prodlení soud rozhodl podle ustanovení § 517 odst. 1, 2 obč. zák. přiznal je žalobci částky ze 76.597,- Kč od 23.7.2010, kdy se žalovaní dostali do prodlení doplacením dlužné částky, a to do zaplacení.

S ohledem na výši částky napadené odvoláním byla žaloba zamítnuta v části pro zaplacení částky 459.822,- Kč a pro zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 470.440,- Kč (od částky žalobcem požadované 669.097,- Kč byla odečtena částka 198.757,- Kč, na úhradu které má žalobce skutečně nárok - viz odůvodnění shora) od 15.7.2009 do 22.7.2009 (až od 23.7.2009 se žalovaní dostali do prodlení se zaplacením částky 76.597,- Kč) a dále pro zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 122.160,- Kč od 23.7.2009 do 1.10.2009 (až od 2.10.2009 se žalovaní dostali do prodlení se zaplacením částky 122.160,- Kč).

Odvolací soud změnil podle § 220 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně tak, jak je uvedeno shora.

Odvolací soud změnil podle § 220 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně i v části, kterou bylo rozhodováno o nákladech řízení, neboť předmětem žaloby bylo zaplacení částky 669.197,- Kč a žalobce byl úspěšný pouze pro zaplacení částky 209.375,- Kč. Při rozhodování o nákladech řízení odvolací soud postupoval podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., podle § 8 odst. 1, § 12 odst. 4 a § 7 odst. 6 shora citované vyhlášky. Sazba mimosmluvní odměny z částky 669.197,- Kč činí dle § 7/6 vyhlášky 10.980,- Kč při zastupování dvou osob náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20%, tedy 8.784,- Kč za jednu osobu a 17.568,- Kč za dvě osoby. Právní zástupce žalovaných učinil při řízení před soudem I. stupně tři úkony právní pomoci, a to převzetí zastoupení a účast při dvou jednáních před soudem. Za tři úkony právní pomoci mu náleží odměna celkem 52.704,- Kč. Právnímu zástupci žalovaných náleží též režijní paušály dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za tři úkony právní služby po 300,- Kč, tj. 900,- Kč. Dále mu náleží jízdné dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za cestu k soudnímu jednání osobním automobilem, které má spotřebu 7,57 litru benzínu na 100 kilometrů, při celkově ujeté vzdálenosti 520 kilometrů (2x 290,- Kč), při ceně dle vyhlášky č. 472/2012 Sb., ceně benzínu 36,10 Kč za jeden litr a náhrady za opotřebení vozidla za jeden kilometr 3,60 Kč, celkem ve výši 3.673,- Kč a dále náhradu za promeškaný čas strávený cestou k okresnímu soudu z místa sídla právního zástupce žalovaných a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 16 půl hodin po 100,- Kč ve výši 1.600,- Kč. Celkově tedy odměna právního zástupce žalovaných činí 58.877,- Kč. K této částce je nutno přičíst 21% DPH dle § 137 odst. 3 o.s.ř., neboť právní zástupce žalovaných je plátcem DPH, a to ve výši 12.364,- Kč. Celkové náklady tedy činí 71.241,- Kč. Soud při rozhodování o nákladech řízení postupoval podle ustanovení § 42 odst. 2 o.s.ř., neboť měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí. V daném případě žalobce uplatňoval nárok na zaplacení částky 669.197,- Kč a měl úspěch v části pro zaplacení částky 209.375,- Kč a neúspěch ve výši 459.822,- Kč. Při odečtení úspěchu 31% od neúspěchu 69% s ohledem na úspěch žalovaných v tomto řízení, mají žalovaní nárok na 38% nákladů řízení, a to na náhradu nákladů řízení ve výši 27.072,- Kč.

Podle § 224, § 151 odst. 1 a § 142 odst. 3 o.s.ř. byly žalovaným přiznány náklady odvolacího řízení. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. V daném případě byli žalovaní částečně neúspěšní, jen pokud jde o zákonné úroky z prodlení, v poměrně nepatrné části. Předmětem odvolacího řízení byla pouze částka 459.822,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 15.7.2009 do zaplacení. Při výpočtu odměny je nutno vycházet z hodnoty 459.822,- Kč. Právní zástupce žalovaných učinil v odvolacím řízení dva úkony právní pomoci, a to podání odvolání a účast při jednání před odvolacím soudem. Za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty činí odměna 10.140,- Kč, za zastupování dvou osob dle § 7/6 a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. pak za dva úkony právní služby náleží odměna 32.448,- Kč, dvakrát režijní paušál dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 600,- Kč (2x 300,- Kč), dále jízdné za cestu z Tábora do Prahy a zpět, celkem 192 kilometrů při spotřebě 7,57 litrů benzínu na 100 kilometrů a ceně dle vyhlášky č. 435/2013 Sb., při ceně benzínu 35,70 Kč za jeden litr a náhrady za opotřebení vozidla 3,70 Kč za jeden kilometr, pak cestovné činí 1.229,- Kč. Podle § 137 odst. 3 o.s.ř. byla přiznána z výše uvedených částek i daň z přidané hodnoty ve výši 7.198,- Kč (21%) a součástí nákladů řízení byl i soudní poplatek za odvolání, který byl žalovaným zaplacen ve výši 22.990,- Kč. Náklady řízení v celkové výši 64.465,- Kč je povinen žalobce zaplatit ve lhůtě a způsobem stanoveným ve výroku III. rozsudku.

Poučení: Proti tomuto usnesení lze podat **dovolání** do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu prvního stupně, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

V Praze dne 25. února 2014

JUDr. Martina Kasíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Šmídová